

ประสบการณ์จากการปฏิบัติธรรม

ศิษย์สิงห์บุรี

R6002

ตอนที่ ๑

กรรมฐานแก้กรรม

ดิฉันได้ปฏิบัติธรรมกับหลวงพ่อดังตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๙๘ มาถึงปัจจุบันนี้ จากประสบการณ์ครั้งแรก ชีวิตได้จากโลกนี้ไปแล้ว แต่กลับมีชีวิตคืบมาใหม่เพราะเจริญวิปัสสนากรรมฐาน จึงได้อธิษฐานจิตกับหลวงพ่อดังและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ณ วัดอัมพวันแห่งนี้ว่า หากชีวิตข้าพเจ้ากลับคืบมา จะช่วยเหลือทางวัด และช่วยเผยแพร่ธรรมคำสอน และการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๕ ได้มาช่วยหลวงพ่อดังแนะแนวการปฏิบัติธรรมแก่ผู้ที่มาอบรมเป็นหมู่คณะ และช่วยมาตลอดจนถึงทุกวันนี้

ต่อมา พ.ศ. ๒๕๓๓ มีอยู่วันหนึ่ง ขณะที่แนะนำการปฏิบัติธรรมอยู่บนศาลา มีความรู้สึกปวดตา ปวดมากจนทนไม่ไหว จึงได้ลาหลวงพ่อดังไปเมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม ไปตรวจที่โรงพยาบาล หมอได้ทำการตรวจแล้วก็นัดผ่าตัดวันรุ่งขึ้น เพราะบวมมาก

ดิฉันก็อธิษฐานจิตว่า “ข้าพเจ้ามีเวรมีกรรมสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ได้ทำกับสัตว์ทั้งหลายไว้ ขอได้โปรดโหสิกรรมแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด และได้โปรดอนุโมทนาบุญที่ข้าพเจ้าได้สั่งสมมาแล้วด้วยเถิด ข้าพเจ้าจะผ่าตัดตาในวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๓๓ อย่าได้มาจองเวรแก่กันและกันเลย”

หมอบอกว่า ดิฉันเป็นต้อกระจก ต้องผ่าตัดออก และใส่เลนส์ใหม่ และต้องนอนพักฟื้นอยู่ที่โรงพยาบาลระยะหนึ่ง นิ่งไม่ได้

ดิฉันได้บอกกับลูกหลานว่า “เวลายายนอนพัก ห้ามรบกวน” ดิฉันก็นอนกำหนดปฏิบัติกรรมฐานอยู่เรื่อย ๆ

ขณะที่นอนปฏิบัติกรรมฐานที่โรงพยาบาล เห็นนิมิตเป็นปลามาว่ายผ่านไปผ่านมาอยู่ตรงหน้า พร้อมกับนั้นก็ระลึกได้ว่า

สมัยเมื่อดิฉันอายุ ๘ ขวบ ได้ไปตกเบ็ดในแม่น้ำหน้าบ้าน สมัยนั้นปลาไอ้อ้าวมีมาก ขึ้นอยู่ผิวน้ำเป็นฝูง ๆ พอเหยียงเบ็ดไปก็ตัวขึ้นทันที เพราะปลาแย่งกันกินเหยื่อ เบ็ดเกี่ยวตาบ้าง แก้มบ้าง แล้วก็จับปลาแกะจากเบ็ด ปากปลาก็ฉีกบ้าง

ตอนนั้นทำไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ว่าเราจะต้องได้รับการอย่างไร แต่ตอนนี้ซาบซึ้งแก้ไขแล้ว

ในเวลาต่อมา ออกจากโรงพยาบาลแล้ว ก็พยายามทำกรรมฐานเรื่อย ๆ อุทิศส่วนกุศลให้ปลา ขอให้เจ้าปลาจงมารับส่วนกุศลของข้าพเจ้า และขอได้โปรดอโหสิกรรมให้แก่ข้าพเจ้าด้วย

วันหนึ่งพอออกจากกรรมฐาน ก็อธิษฐานจิตแผ่เมตตาให้ปลา ก็ปรากฏปลามาว่ายที่หน้าผ่านไปผ่านมา มีความรู้สึกขึ้นมาว่า

“อ้อ! เราปฏิบัติธรรมตามคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า การแผ่เมตตาใช้หน้กฎแห่งกรรมได้ ปลาเขามารับอนุโมทนาแล้ว ก็อโหสิกรรมซึ่งกันและกัน ไม่มีเวรมีกรรมกันต่อไป”

ในตอนต้นเดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๔ ก็ยังคงพักผ่อนอยู่ที่บ้าน เวลาพักผ่อนก็ทำกรรมฐานไปด้วย

วันหนึ่งประมาณเที่ยงคืน มีอาการไม่รู้สึกตัว ซ็อคไปเลย รู้สึกอีกครั้งหนึ่ง ไปเห็นญาติ ๒ คนในเมืองนรก กำลังขุดดินเป็นรูให้กว้างเพื่อทำที่อยู่

ก็เลยเข้าไปพูดกับญาติสองตายายว่า “มาทำอะไรอยู่ที่นี่”

เขาตอบว่า “อ้อ! มาขุดรูอยู่”

คุณยายเคยเรียกดิฉันว่า “อีเล็ก” ก็พูดกับดิฉันว่า

“อีเล็ก ไม่เอาสายบังก็มาให้บังนี่ ไม่มีสายบังก็จะหาบดิน”

ดิฉันก็ถามว่า “ยายมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร”

คุณยายก็ตอบว่า “ได้มาตกนรก อยู่ในเมืองนรก ต้องขุดรูอยู่”

สมัยที่คุณตาคุณยายอยู่เมืองมนุษย์นั้น ยากจน รับจ้างขุดบ่อ บ่อกว้าง ๑ วา ยาว ๑ วา ลึก ๑ ศอก เวลาขุดก็โก่งเขา คือปากบ่อได้ตามขนาดที่ต้องการ แต่กันบ่อสอบเข้าไม่ได้ตามขนาดที่ต้องการ

เขาต้องไปตกนรกเพราะโก่งขุดบ่อ และต้องไปขุดรูอยู่ด้วยความลำบากยากเย็นเหลือเกิน

เวลาใกล้จะแจ้ง ความรู้สึกตัวของดิฉันยังไม่มี ลูกหลานก็ปลุก เห็นว่าได้ใกล้เวลาจะใส่บาตรแล้ว

ดิฉันมีความรู้สึกว่าได้มีเสียงแผ่วมาว่า “รีบไปส่ง ใกล้จะแจ้งแล้ว” ดิฉันก็รู้สึกตัวขึ้นมา

ดิฉันได้ลาหลวงพ่อก่อนนอนอยู่ที่บ้าน อยู่ต่อมาถึงเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ ดิฉันมีอาการปวดท้องเป็นกำลัง หายใจไม่ทัน ได้โทรศัพท์ถึงน้องชายที่เป็นนายแพทย์อยู่โรงพยาบาลรามาริบัติ ว่าเป็นอย่างไร

น้องชายบอกว่า ถ้าใส่ชุดชั้นชั้นๆ ลูกก็พาเข้าโรงพยาบาล หมอได้ช่วยเหลือให้ลมหายใจ เอาสายยางเข้าทางจมูก เจาะเอาน้ำออกจากท้อง รู้สึกว่าอาการปวดค่อยทุเลา

ต่อมาอาการก็ค่อย ๆ ดีขึ้น หมอได้นายเอ็กซ์เรย์ และบอกว่า ให้ลองทานยาดูก่อน ไม่ต้องผ่าตัด เป็นโรคลำไส้เล็กอักเสบและกระเพาะอักเสบ

ดิฉันยังต้องนอนพักนอนอยู่ ก็ทำกรรมฐานไปเรื่อย ปรากฏว่ามีภาพนิมิตอย่างมาลอยอยู่ที่หน้า ก็ระลึกได้ว่า

เมื่อตอนที่ดิฉันอายุได้ ๘ ขวบ ได้ใช้จอบขุดดินตามป่าหญ้า บังเอิญจอบไปถึงอิงอ่าง ท้องมันก็ทะลักขึ้นมา ดิฉันเองก็รู้เท่าไม่ถึงการณ์ เอาไม้ไปเขี่ยสวามันเล่น เป็นกฎแห่งกรรม ทำให้ปวดท้อง ลำไส้อุดตัน

ดิฉันก็ได้ปฏิบัติกรรม อุทิศส่วนกุศลให้อิงอ่าง ขอให้อิงอ่างมารับส่วนกุศล และอธิษฐานกรรมต่อกัน อิงอ่างก็แปลกเหมือนกัน มารับอนุโมทนาในส่วนกุศลที่ดิฉันได้ทำไว้ และไม่มีเวรมีกรรมต่อกันอีก

ยุพิน บำเรอจิต
๖๙ หมู่ ๖ ต.ต้นโพธิ์ อ.เมือง จ.สิงห์บุรี

ทุกขเวทนากับอดีตกรรม

ดิฉันได้มาปฏิบัติกรรมกับหลวงพ่อบุญวันพระ และอยู่ปฏิบัติกรรมฐานที่วัดในช่วงเช้าพรรษา

เมื่อก่อนมีอาชีพขายสัตว์พวกปลา กบ แต่ปัจจุบันมีอาชีพตีเหล็ก สมัยที่ขายสัตว์นั้น ฉันต้องทำกรรมมาก ปลาก็ต้องทำให้เขา กบก็จับมัดเอาเป็นพวง ปลาไหลก็ร้อยเป็นพวง ทูบหัว เอาแอลกอฮอล์ แล้วหัน มันยังไม่ตายก็เดินกระตุกกระตุก

เมื่ออายุ ๑๐ ขวบ ได้ตำข้าวในครก มีไก่มาจิกข้าวที่ฉันกำลังตำอยู่ ฉันก็ไม่เห็นเลยตำถูกคอไก่ มันร้องด้วยความเจ็บปวด แล้วไปตายตอนหลัง

พอมาปฏิบัติมีเวทนาแรงกล้ามาก ปวดเหลือเกิน ปวดตรงหัวเข่า กำหนดไม่ไหว
จนต้องร้องครางออกมา แม่สุมก็บอกว่า เป็นอะไรแม่เสียง กำหนดปวดให้ได้ ไม่เป็นไร
หรือ

ฉันก็กัดฟันกำหนดปวดไป ปวดมากขึ้น ๆ เกือบจะทนไม่ไหว ก็ปรากฏเป็นภาพเหมือน
จอทีวี เห็นไก่ตัวที่เคยเอาซากตำคอกเขาตายเมื่อตอนอายุ ๑๐ ขวบ มายืนคอกห้อย น้ำตาไหล เขา
บอกว่า

“เขาตายแล้วนะ เขาหัวงลูกเขาจิ้งเลย เขากำลังมีลูกอ่อน”

และเห็นกบมานั่งที่หัวเข่าฉัน แล้วพูดว่า

“คุณเจ็บนะไม่เท่าฉันปวดหรือ” แล้วกบก็หันกันให้ดูและบอกว่า “ดูนี่ คุณมัดฉัน เห็น
ไหมนี่”

แล้วก็เห็นปลาไหล ปรากฏเห็นเป็นพวงร้อยอย่างที่เคยทำ เห็นภาพตอนถูปลาไหล เจ็บ
คอแล้วก็หั่นมันก็กระดูกกระดูก

ตอนนั้นฉันปวดหัวเขามาก น้ำตาคลอเป้าจะไหลเสียให้ได้

แม่สุมก็บอกให้แม่เมตตาให้เขาซิแม่เสียง ฉันก็แผ่ให้ ไก่ยังคงยืนน้ำตาไหล กว่าจะไปได้
ก็เป็นเวลานาน ฉันร้องไห้ใหญ่ สงสารเขาจิ้งเลย ไก่นี้ฉันสะเทือนใจมาก

ขณะที่ปฏิบัตินั้น ปวดจนทนไม่ไหว เมื่อกรรมปรากฏแล้ว ปวดค่อยทุเลาลง แต่ก็ไม่หาย

ฉันมีเวรมีกรรมมาก พอฉันเกิดมาแม่ก็ตาย เดียวนี้ฉันเป็นโรคเข่าและโรคเวียนศีรษะ

ฉันว่าคนชายสัตว์นี้มีกรรม อย่างฉันทำกรรมไว้อย่างนั้น มันก็มาผุดให้เห็น กรรมนี้มี
จริง ๆ ตอนนั้นฉันไม่ขายปลาแล้ว ฉันต้องผ่าท้อง เพราะปวดมดลูก ต้องผ่าตัดมดลูกทิ้ง
ไปแล้ว ทีนี้ฉันจะไม่ทำกรรมอะไรนะ สัตว์อะไรฉันไม่ทำทั้งนั้นแหละ ฉันปฏิบัติญาณไว้ตั้งแต่
ตอนผ่าท้อง

จากที่กรรมมาปรากฏ ฉันก็ปล่อยกบไปเลย จำได้ว่ามีอยู่ ๖๒ ตัว ปลาไหลก็ปล่อย แล้วก็
ไม่ทานอีกเลย เรื่องไก่ฉันก็ห่างไปแล้ว เพราะเป็นโรคปวดหัวเข่า เขาไม่ให้ทานไก่ เดียวนี้ไม่
ค่อยทานแล้ว

เดี๋ยวนี้ฉันตีเหล็ก ขายมีดอยู่ในตลาดทุกวัน ยกเว้นวันพระ และในระหว่างเข้าพรรษาจะ
มาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน

เสียง สุวิมล

๑๙๕/๒๘ ต.บางมัน อ.เมือง จ.สิงห์บุรี

นิมิตเห็นวัดอัมพวันเป็นทองคำ

ดิฉันกับคณะศรัทธาที่ตลาดสิงห์บุรีได้มาฟังธรรมและปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันในวันพระทุกวันพระ และในช่วยเช้าพร้าจะหาโอกาสมาปฏิบัติธรรมที่วัดอย่างน้อย ๑ เดือน

ครั้งหนึ่งได้เข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวัน รู้สึกมีความปีติมาก ตอนเย็นดิฉันดื่มน้ำขิงที่ชงเองเพียงอย่างเดียว แต่ก็ไม่รู้สึกริว

ดิฉันอยู่ที่บ้านทรงไทยเพียงคนเดียว รู้สึกเจียบและสงบมาก ดิฉันเดินบ้างนั่งบ้างสลับกันไปเป็นระยะ ๆ ภายในห้องที่พัก พอวันพระก็เข้าโบสถ์ทุกครั้ง เพื่อฟังหลวงพ่อดุสน์

ท่านให้เดินจงกรม ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง ดิฉันไม่มีนาฬิกาดูเวลา ท่านก็ให้จุดธูปชั่วโมงละ ๑ ดอก เดินจงกรม ๑ ดอก นั่งสมาธิ ๑ ดอก ดิฉันก็ปฏิบัติเช่นนี้ทุกวันมิได้ขาด และดิฉันก็เดินวันละหลายครั้ง

หลวงพ่อบอกดิฉันว่า “โยมทดลองไม่เปิดพัดลมดูซิ ว่าจะเป็นอย่างไร ตายให้ตาย”

ดิฉันก็ทดลองดู ไม่เปิดพัดลมทั้งเดินและนั่ง รู้สึกว่าร้อนมาก เพราะอยู่ในห้องคนเดียวเหงื่อไหลออกท่วมตัว

ดิฉันปฏิบัติอยู่เดือนครึ่ง พอจะกลับบ้านดิฉันก็ปฏิบัติต่ออีก จนถึงเวลาสามหรือสี่โมงเย็นดิฉันก็แผ่เมตตา

พอลืมตามองในวัดก็เห็นเป็นทองคำ เหลืองอร่ามไปหมดทั้งวัด ดิฉันก็ตั้งสติว่าเห็นหนอ ๆ ยกมือขึ้นไหว้ เพราะเป็นสิ่งที่ไม่เคยประสบมาเลยในชีวิต

ตอนที่ดิฉันเห็นเป็นทองคำนั้นศาลายังไม่ได้รื้อ หลวงพ่อก็ยังไม่ได้เป็นท่านเจ้าคุณ ดิฉันได้ไปเล่าให้แม่ใหญ่ฟัง แม่ใหญ่บอกว่าดี ปฏิบัติได้สูง คนอื่นเขาหลับตาเห็น นี่ลืมตาเห็น

ดิฉันรู้สึกดีใจ จึงพูดกับแม่ใหญ่ว่า วัดหลวงพ่อยุ่จะรุ่งโรจน์ต่อไป

อยู่มาไม่กี่เดือน หลวงพ่อก็ได้เป็นท่านเจ้าคุณ และศาลาก็รื้อสร้างใหม่ สร้างได้เร็วอย่างปาฏิหาริย์ ดิฉันได้เฝ้าดูสิ่งก่อสร้างของหลวงพ่อ ซึ่งท่านได้สร้างอีกหลายอย่าง เช่น โรงเรียนปริยัติธรรม ห้องกรรมฐาน ศาลาพักร้อน ฯลฯ ตามที่ดิฉันคิดไว้ ก็เป็นจริง

อยู่ต่อมาอีกหลายเดือน ดิฉันได้ล้มป่วยลง เพราะดิฉันไปบำเพ็ญประโยชน์ให้วัดประโชติการาม นำผู้ศรัทธาสร้างศาลาและปฏิสังขรณ์หลวงพ่อทรัพย์ หลวงพ่อสิน หาเงินปิดทองให้หลวงพ่อทั้งสององค์ และสร้างศาลาใหญ่สำหรับทำบุญ หลวงพ่อก็ได้ช่วยทุกปี

ดิฉันต้องจัดทอดกฐิน เพื่อจะได้หาเงินสมทบ สร้างศาลาให้เสร็จ

วันหนึ่งดิฉันจะไปดูว่าเขาทาสีเสร็จหรือยัง กำลังยืนหิวผอมอยู่ ขา ก็อ่อนลง ๆ ไม่มีแรง ดิฉันลงนั่งบิบบชาอยู่สักครู่ก็หลับไป

พอตื่นขึ้นมาดิฉันก็ไปวัดจนได้ พอไปดูแล้วเห็นว่าสวยดี จึงเดินมาจะกลับบ้าน พอจะขึ้น รถก็ยกขาไม่ได้ จึงให้ช่างปิดทองมาส่งที่บ้าน

รุ่งขึ้นดิฉันเดินไม่ได้ ลูกชายได้โทรศัพท์บอกพี่สาวน้องสาวที่กรุงเทพฯ น้องสาวก็นำรถ มารับไปรักษาตัวที่กรุงเทพฯ ทันที

ดิฉันเดินไม่ได้ จึงตั้งใจไปที่ห้องกรรมฐาน อธิษฐานขอให้หายทันเข้าพรรษา จะไปเข้า กรรมฐานทันที

ดิฉันได้อธิษฐานจิตว่า ถ้าหายจากการเจ็บป่วย ดิฉันจะขอไปนมัสการสถานที่ประสูติ ตรัสรู้ และปรินิพพานของพระพุทธเจ้า ที่ประเทศอินเดีย และดิฉันก็ได้ไปประเทศอินเดีย สม ความปรารถนา

ดิฉันได้เข้าโรงพยาบาลได้ ๓ วัน แล้วออกมานอนพักฟื้นที่บ้านลูกสาวที่กรุงเทพฯ อยู่ได้ ไม่นานก็เข้าพรรษา ดิฉันจะมาเข้ากรรมฐานให้ได้

ลูก ๆ ก็บอกว่า “คุณแม่หายใหม่ ๆ อย่าเพิ่งไปเลย” ดิฉันบอกว่า “แม่ต้องไป เพราะแม่ได้ อธิษฐานจิตไว้แล้ว”

หนูสมประสงค์ก็เป็นห่วงว่า “คุณป้าอย่าเพิ่งมาเข้าเลย เพราะหายป่วยใหม่ ๆ”

ดิฉันตั้งใจแน่วแน่ที่จะมา พอมาเข้ากรรมฐานได้หลายวันก็ลงไปเดินจงกรม เดินได้พัก ใหญ่ รู้สึกปวดท้องมากอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

ดิฉันก็ปักจิตไปที่ท้องตรงที่ปวด กำหนดว่าปวดหนอ ๆ ๆ ก็ไม่หาย ยิ่งปวดมากขึ้น จึงได้ เข้ามาในห้องพัก นอนกำหนดจิตอยู่พักใหญ่ รู้สึกเพลียจึงมอยหลับไป

พอลืมตาเห็นเป็นก้อนสีเหลืองสีขาว ดิฉันตกใจมาก พอระลึกได้ กำหนดจิตว่า เห็นหนอ ๆ ๆ แล้วก้อนนั้นได้เลื่อนออกมาทางปลายเท้า

ดิฉันได้ไปบอกแม่ใหญ่ แม่ใหญ่บอกว่าโรคภัยไปหมดแล้ว ดิฉันก็ก้มลงกราบแม่ ใหญ่ รับพรของผู้ทรงศีล

โกสุม ดั่งคารีย์
โรงพิมพ์ไทยอารีย์ สิงห์บุรี

เทพเดือนสติ

ก่อนฉันจะมาเข้าวัด ฉันมีเรื่องเสียใจ ทำการค้าไม้แล้วขาดทุน มีเงินสี่สิบห้าหมื่นก็หมด ทองก็หมด นายสี่สิบไร่ก็หมด เหลือเงินเพียง ๓,๐๐๐ บาท สามีก็กินไป ฉันก็อยู่กับลูกอีก ๒ คน

ฉันไปซื้อน้ำมันระกำจะกินตอนลูกไปโรงเรียน ฉันก็อยู่คนเดียว พอจะกินที่ไรก็ หาววอด วอดหลับไป แล้วมีเสียงบอกว่า

“อย่าฆ่าตัวตายนะ ฆ่าตัวตายต้องไปฆ่าถึง ๕๐๐ ชาต ถึงจะหมดกรรม ตายเองไม่ได้นะ” ฉันก็เลยเลิก ได้ยินเป็นเสียงผู้ชาย ทุกวันนี้จะทำบุญอะไรก็แล้วแต่ ฉันต้องแผ่เมตตาให้เขาเสมอ หยุดไปได้ ๖-๗ วัน จะกินอีก พอจะรินก็หาววอด ๆ หลับไปอีก เสียงนั้นก็มาบอกอีกว่า

“อย่าฆ่าตัวตายนะ ฆ่าตัวตายนี้บาปมากเชียว” ตอนนั้นฉันไม่ฆ่าแล้ว ตอนกลางคืนลูกหลับ ฉันก็ร้องไห้ มีคนมาบอกฉันว่า “ไม่ต้องเสียใจหรอก อีกหน่อยเงินที่เสียจะได้คืนทุกบาททุกสตางค์ อย่าเสียใจ ให้สร้างความคิด”

ฉันไม่กล้าบอกใคร แม้ลูกฉันไม่กล้าบอก ตอนนั้นฉันก็ไปปิ้งข้าวโพดขาย ล้าปากล้าบนขายทั้งกลางวันกลางคืน ฉันก็อุตส่าห์ทำมาหากินเล็ก ๆ น้อย ๆ ทำอย่างไรถึงจะได้มีเท่ากับที่เสียไป

ฉันขายของมาปีนี้ปีที่ ๔๐ แล้ว ฉันก็ได้เงินคืนมากกว่าเก่าอีก ขายได้ก็ฝากธนาคาร ฉันก็บอกเทวดาว่า “เออเนี่ย! จริงของเธอ” บ้านฉันไม่ใหญ่ไม่โต แต่มีเทพอยู่ ฉันร้องให้ที่ไร เขาจะมาบอกว่า “อย่าฆ่าตัวตายนะ” ใคร ๆ เห็นฉันลุ่ม ไม่มีสติ ก็คิดว่าฉันจะต้องเป็นบ้า แต่ฉันไม่เป็น ฉันเข้าวัดปฏิบัติธรรม

เมื่อก่อนฉันไปปฏิบัติที่วัดคีรีวงศ์ ปากน้ำโพ กับอาจารย์มหาบุญรอด แต่ตอนหลังได้มาปฏิบัติที่วัดอัมพวัน เพราะใกล้กว่า

ตอนมาปฏิบัติที่วัดอัมพวัน ก็รู้ว่า มันไม่เที่ยง มันเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เราได้เห็นสังขารไม่เที่ยง ใจมันรู้เองนะ ไม่ได้มีใครมาบอกฉันนะ ฉันนั่งหน้าตาไหลคนเดียว

ทำกรรมฐานนี้ต้องใช้สติทั้งนั้น เผลอนิดหนึ่งก็ไม่ได้ สติต้องกำกับควบคุมอยู่เรื่อย อะไรมาทางไหนก็กำหนด มาที่หูก็กำหนดที่หู มาที่ตากก็กำหนดที่ตา ต้องมีสติตลอดเวลา เผลอไม่ได้ เราก็รู้ตัวเราอยู่

แม่ฉันตายไป ๑๐ ปีแล้ว วันหนึ่งนั่งกรรมฐาน มีนิมิตเห็นผีเสื้อตัวใหญ่ ไม่ใช่ผีเสื้อธรรมดา ใจก็รู้ว่า “อ้อ แม่ฉันนี่” ฉันทักมือไหว้ผีเสื้อ บอกว่า “แม่ไม่น่าไปเกิดเป็นผีเสื้อเลย แม่ไปอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้” แล้วฉันก็กรวดน้ำ แผ่เมตตาให้

วันหนึ่งนั่งสมาธิอยู่ที่บ้าน เกิดความรู้สึกว่านั่งบนศาลาหลังใหญ่ จุคนได้ประมาณสองพันคน มีคนนั่งเต็มไปหมด มีทั้งเด็ก ผู้ใหญ่ ผู้หญิง ผู้ชาย

ศาลาสองหลายต้นลำตาลแต่ไม่มีเสา ไม่มีบันได พอเลิกนั่งกรรมฐานแล้วฉันจะลงก็ลงไม่ได้ ก็เลยก้มมองดู ต้องก้มลงมามากถึงจะเห็นคนและบ้านเรือน

ฉันก็เลยนั่งแผ่เมตตา รู้สึกตัวว่านั่งสมาธิอยู่ที่บ้าน พอวันพระไปถามแม่สุม

แม่สุมบอกว่า... “ที่เห็นนะไม่ใช่ของต่ำนะ เป็นของสูง ไปนั่งกรรมฐานกับพวกเทพเขา”

เดี๋ยวนี้ฉันก็รู้แล้วว่าเกิดมาทุกข์ ไม่เที่ยง เราต้องละวาง ปฏิบัติต่อไปให้พ้นทุกข์

ถึงเวลาช่วยลูกก็ช่วย แต่เวลาปฏิบัติ เราต้องปฏิบัติ เราต้องทำที่บ้านด้วย เพราะที่วัดมีเวลาน้อย อยู่บ้านมีเวลานั่งได้นาน ฉันเคยนั่งตั้งแต่ตี ๑๒ ถึงตี ๔ มีสติกำหนดรู้บ้างไม่รู้บ้าง บางครั้งฟองยุบก็เงิบหายไป กว่าจจะรู้ขึ้นมาใหม่ กำหนดรู้หนอ ประมาณ ๑๒ ครั้ง จึงมีความรู้สึกแรงเหมือนเดิม

เวลานั่งฉันมีเวทนา แต่ฉันไม่กลัว เรามีสติรู้ อะไรเกิดตรงไหนก็รู้ขาดสติไม่ได้ กำหนดจนกว่าจะหาย บางทีก็หายเร็ว บางทีก็หายช้า หายแล้วฉันถึงจะเลิก

เมื่อถึงเวลาเลิก กำลังมีเวทนาเกิด ทำอย่างไรฉันก็ไม่เลิก นั่งต่อไปจนกว่าจะกำหนดให้หายแล้วถึงจะเลิก

บางทีฉันนั่งสบายใจดี นั่งได้ ๔-๕ ชั่วโมง สมัยก่อนในวันพระฉันมานั่งในโบสถ์ถึงตี ๑ ตี ๒ นะ ถึงจะกลับบ้าน เพราะหลวงพ่อกำนเทศน์สออารมณ์ตอนกลางคืนอีกครั้งหนึ่ง

ไปรง ศิริกุล

๑๒๙/๑ ต.บางพุทรา อ.เมือง จ.สิงห์บุรี